

ještě
maličko,
a přijde
cas
žně

JER 51,33

3 1990
ročník XXII ŽIVÁ SLOVA

Jakýchkoli dobrých darů Božích užíváš, ne tak se v nich jako
v Dárci těš; a nalezneš čím dál tím větší potěšení.

ČI BY MUŽ, AKO SOM JA, MAL UTEKAŤ?

Nepriatelia Božieho ľudu rôznym spôsobom zastrašovali Nehemiáša, aby ho s judským ľudom odradili od budovania jeruzalemských hradieb a od pravej služby Bohu. V poslednom prípade ho nimi najatý Žid strašil, že ho v noci prídu zabít a navádzal ho, aby s ním ušiel a skryl sa vo vnútri Božieho chrámu, čím by bol prestúpil Boží zákony. Na tento premyslený zvod odpovedal Nehemiáš otázkom: „Či by muž, ako som ja, mal utekať?“ A vo viere hneď na ľu rozhodne odpovedal: „Nevojdem“ (Ne 6,11)! Vďaka tomu mohol vykonat veľké dielo, ktoré mu Pán Boh zveril.

Zosnulý brat Siracký spomína skúsenosť z druhej svetovej vojny. Front sa blížil k Bratislavu. Nedaleko už bolo počuť výbuchy delostreleckých granátov. Na východnom okraji mesta, kde bývali Sirackí, bali si obyvatelia najnutnejšie veľa a utekali do úkrytov. Zbalili sa i brat s manželkou a už chceli opustiť svoj dom. Vtom sa sestra rozplakala a povedala: „Či máme takto odísť? Či si neprečítame Božie Slovo?“ Brat vytiahol Bibliu a čítał, kde sa mu otvorila, verš, na ktorý mu padli oči: „Či by muž, ako som ja, mal utekať?“ Zavrel Bibliu a povedal: „Nejdeme nikde, zostaneme tu!“ Zostali a neolutovali. Keď sa ich susedia po čase vrátili do svojich domov, našli ich vyrabované. Sirackým sa nestalo nič a ich imanie zostało nedotknuté. Tak sa Pán Boh priznal k ich viere a poslušnosti vedeniu Jeho Ducha a Slova.

Milovaný brat! Si v okolnostiach, ktoré na teba pôsobia tesnívo? Snáď v malom zbere, kde cítis osamotenosť a nevidis dostatočné možnosti duchovného rastu, služby a práce pre Pána. A vo svojom vnútri počuješ hlas, ktorý fa ponúka vyriešiť to odchodom, útekom z týchto okolností do iných, lepších, skrytím sa v bezpečí a pohode domu velkého zboru. Preskúmaj ten hlas na modlitbách vo svete Božieho Slova! Možno poznáš, že okolnosti, v ktorých žiješ a slúžiš Pánovi a Jeho ľudu, sú práve takým miestom, kde ta On chce vychovávať a používať a zároveň i tým: krížom, o ktorom ti tvoj Pán vráví: „Vezmi kríž, pod a nasleduj ma!“ Keď tomu porozumieš, povieš si ako Nehemiáš: „Či by muž, ako som ja, mal utekať?“ Nie! zostanem tu, kde ma Pán postavil, dokial to bude Božia vôľa a s Jeho pomocou vyplním tu úlohu a službu, ktoré mi On zverí. K takémuto rozhodnutiu tvejri viery sa nás Boh iste prízná s hojným požehnaním a ty budeš naď vždy s radosťou spomínať a Jemu zaň ďakovať.

ZIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSFR v Ústredním cirkevním nakladateľstve v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: 701 00 Ostrava 1, Fifejdy II, Lechowiczova 5/2839. — Vychází šestkrát ročně. Předplatné na celý rok 30,— Kčs. — Administrace časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Ostravské tiskárny, státní podnik, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Směs Ostrava, č. j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohľadací pošta Vsetín 1. — Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

Na svete sú objekty, ktoré musia byť veľmi strážené. U veriacoho človeka je takýmto dôležitým objektom jeho srdce, z ktorého vychádzajú myšlienky dobré, ale aj zlé. Napomenutie „nado všetko, čo treba strážiť, stráž svoje srdce, lebo z neho pochádza život“ (Pr 4,23) sa životně dotýká aj nás. V Samárii uveril evanjeliu medzi ostatnými aj nejaký muž menom Šimon, ktorý pred obrátením robil čary a plnil samarsky národ úžasom hovoriac o sebe, že je kýmsi veľkým. V svojom srdci uvažoval: „mám peniaze, donešiem ich apoštolom Petrovi a Jánovi a aj ziskam moc, že na koho vložím ruky, dostane Svätého Ducha.“ Ale sa veľmi mylil, že si Boží dar môže nadobudnúť za peniaze. Preto mu musel apoštol Peter povedať: „Nemáš dielu ani losu v tejto veci, lebo tvoje srdce nie je priame pred Bohom. Preto čiň pokánie z tejto svojej nešľachetnosti a pros Pána, ak by ti mohol byť odpustený úmysel tvojho srdca, lebo vidím, že si v horkej žíli a v putách neprávosti“ (Sk 8,5-24).

Ani Dávid nedal dobrý pozor na svoje srdce v prípade muža Nábala. Hoci tomuto bohatému človekovi urobil dobre so svojimi spoluwojovníkmi, nenašiel u neho pochopenie. Jeden mládenec z Nábalových služob takto hovoril manželke Nábala o Dávidovi a jeho bojovníkoch: „A tí mužovia nám boli veľmi dobrí a nebolo nám nijako ubližené, ani sme nestratili ničoho po všetky dni, čo sme chodili s nimi, kéd sme bývali na poli. Múrom nám boli i v noci i vodne po všetky dni, čo sme boli s nimi pasúc stádo.“ Keď prišlo desať mládencov Dávidových k Nábalovi s pozdravom: „Živému zdar! A tebe pokoj i tvojmu domu pokoj i všetkému, čo máš pokoj! Daj, prosíme, to, čo nájde tvoja ruka, svojim služobníkom a svojmu synovi Dávidovi,“ osopil sa na nich a nedal nič pre Dávida a jeho spoluwojovníkov, hoci mal z čoho dať (1S 25, 2-27). Aj pre Dávida platilo Božie slovo „mne pomsta; ja odplatím, hovorí Pán“ (8 12,19). Len Boh zdržal Dávida skrze rozumnú Abigail, aby sa jeho myšlienka nestala skutkom a aby nevošiel do krvi.

Aj v Božom diele neprestávame strážiť svoje srdcia. Nie všetko, čo chce-
me pre Pána vykonáť, musí byť aj Jeho vôle. Dávid sa zdôveril prorokovi
Nátanovi s tým, čo bolo v jeho srdci: „Hla, ja bývam v cedrovom dome a
truhla zmluvy Hospodinovej býva pod pokrovčami. Na to riekol Nátan Dá-
vidovi: Učiň všetko, čokoľvek je v tvjom srdci, lebo Boh je s tebou. A sta-
lo sa tej istej noci, že stalo sa slovo Božie k Nátanovi povediac: Id' a povieš
Dávidovi, môjmu služobníkovi: Taktô hovorí Hospodin: Nie ty mi budeš sta-
vat dom na bývanie, ale tvoj syn“ (1Pa 17,1-14 a 11-12). Úmysel Davidovho
srdca si Boh cenil, ako sa o tom zmienil jeho syn Salamún. Čítame: „A bolo
to v srdci Dávida, môjho otca, vystaví dom menu Hospodina, Boha Izraelovo-
ho. Ale Hospodin riekol Dávidovi, môjmu otcovi: Že to bolo v tvjom srdci
vystaví môjmu menu dom, dobre si učinil, že to bolo v tvjom srdci. Lenže
ty nebudeš stavat ten dom, ale tvoj syn, ktorý vyjde z tvójich bedier, ten vy-
staví môjmu menu dom“ (1Kr 8,17-19). Aj my máme vseiaké dobré úmysly
v srdci konáť niečo pre Pána. A keď je to Jeho vôle, tak nám to aj umožňuje
vykonáť, ako si čítame: „Ale teraz i to učiní vykonajte, aby, ako bola ochota
chcieť, bola tak i vykonat z toho čo máte. Lebo ak je ochota, prijemná je
podľa toho, čo kto má, nie podľa toho, čo nemá“ (2K 8,11-12). Tu máme svetlo
dané našim úmyslom, že len to je Pánovi prijemné, čo sme schopní učiniť
pre Jeho dieľo. Keby sme v svojom srdci mysleli dať postaviť zborový dom,
ale len keď získame potrebnú sumu peňazí darom a podobne, tak je to sta-
vanie vzdušných zámkov (utópia) a nemôžeme čakať, že Pán nám na to povie
„dobre si učinil, že to bolo v tvjom srdci“. Ochota je prijemná Jemu podľa
toho, čo kto má a nie čo nemá.

Aj keď máme dobré úmysly v našich srdciach a sme aj schopní ich usku-
točňovať, predsa aj tu platia slová „nie moja vôle, ale Tvoja nech sa stane.“ Mnohé úmysly sú v srdci človeka, ale rada Hospodinova, tá obстоju (Pr 19,21).
Pán skríži naše plány, keď to On uzná za potrebné a my sme prekvapení, že
sa veci stali ináč. Jeden brat nám povedal prípad z NDR: Matka vystrojila
syna a dcérku, aby ako mladí ľudia poslužili veriacej mládeži v susednom mestečku,
kde ich čakali. Autom na ceste havarovali a nedošli, kam mali dôjsť.
Ich cesta skončila u Pána. Matka sa dlho nevedela z toho späťať, keď si
hovorila: „Ved išli Pánovi slúžiť, prečo sa to takto stalo?“ Máme ale napísané
v Božom Slove: „Pred príchodom zlého vychvátený býva spravodlivý“
(Iz 57,1). Matka nevie, čo by bol bývalo s jej dieťmi v budúcnosti, ale Boh
to vedel. Jeden prípad matky malého diefaťa nám to dokreslil. Dieťa jej one-
mocnelo a hrozila mu už smrť. Matka veriacas s plačom prosila Pána o za-
chovanie života diefaťa. Kedže neprestávala o to prosiť. Pán jej to dal, ako
Izraelovi kráľa Saula. Chlapec vyrástol v muža a takých skutkov sa dopustil,
že bol odsúdený na smrť. Matka sa príšla s ním rozlúčiť pred popravou
a vyznala s plačom: „Keď si bol nevinné dieťa, nechcela som fať smrti
a teraz musím fať dať, ale s akým fažkými hriechami.“ Pán vidí našu budú-
nosť, a tak nechajme sa riadiť Jemu.

Pán povedal Šimonovi Petrovi: „Keď si bol mladší, opasoval sa si sa sám
a chodieval si, kde si chcel; ale keď sa zostarieš, vystrieš svoje ruky a iný
ta opáše a povedie, kam nechceš“ (J 20,18).

Preto vy, mladí veriaci, nechajte sa Pánovi viesť, kam by ste aj nechceli
(návšteva starých, chorých veriacich) a uvidíte, že vás tam čaká Jeho po-
žehnanie.

My všetci chceme ako žalmista: „Nech mu je prijemné moje premýšľanie“
(Ž 104,34) a „Preskúmaj ma, silný Bože a poznaj moje srdce! Skús ma a po-
znaj moje myšlienky“ (Ž 139,23-24).

pu

BUD BOHU ČEST A DÍK ZA MILOST

Na mou čest slyšíme často od někoho, kdo chce podtrhnout závažnosť toho,
co ťká a dělá. Připomíná tím svou pravdivost i spolehlivosť, svůj pořádek v ži-
ivotě osobním a rodinném. Čestnost je hodnota, kterou si člověk nastřádá jistě
za delší dobu, svým jednáním soukromým i na veřejnosti prokázal, že mu jde
o něco dobrého a prospěšného. A je lepší, když to — „na mou čest“ ani nemusí
říkat, protože všichni ho znají jako čestného člověka.

S tou cti a čestností to však vůbec není jednoduché. Předeším proto, že
my věřící lidé nikdy nemůžeme pominout své hříchy a viny. To jsou skutečnosti,
pro které je Boží hodnocení našeho života nepříznivé. A také i mnohem shovívavější posuzování lidí přiznává, že je tu něco, co být nemá. Jsou ovšem lidé,
kteří na sobě nic nedobrého nevidí a žádnou újmu na své cti a lidské důstoj-
nosti nepocitují. To však není způsob lidí věřících. Ti se podle svědectví Písem
vždycky nad sebou mnoho natrápili, naplakali, když si uvědomili, jak hluboce
klesli. Dolehlo na ně přísné měřítko Boží pravdy, které si nemůže žádný člověk
přizpůsobit. Pod timto měřítkem se vždycky něčeho kladného nedostává a ně-
čeho záporného přebývá. Potom už dost dobře nemůžeme co nejhlasitěji říkat:
Já jsem čestný člověk. Takto často ztrácíme na vaze. Naše reputace, dobrá pověst
je pryč. Tak to však nemá zůstat natrvalo. Bůh si přeje, abychom ve světě
žili jako čestní lidé. Navrací nám čest, kterou jsme ztratili na cestě. Činí tak
s odpustěním, které vychází ze smíření oběti Ježíše Krista, skrze naše pokání. S Bo-
žím odpustěním přichází nový pořádek do života.

Zloděj přestane krást, lhář obelhávat, nevřec klamat, lstitvý předstírat, ne-
přítel nenávidět, sobec prosazovat své. Na záhon života přišlo jaro, ne však
mávnutím čarovného proutku, ale Božím darem, který obšťastňuje a zároveň za-
vazuje k pečlivému opatřování. I tato navrácená čest je ještě zranitelná, ještě
je čas boje. Vždyť ani v pohádkách se to dobré neprosazuje snadno. A náš život
v porušeném světě je těžší než v pohádce.

Pro zdůraznění čestnosti se také někdy říká - mám čisté svědomí. Obyčejně
se to vyslovuje v souvislosti s nějakým složitým případem, na němž by mohl
mít člověk podíl viny. Nemám s tím nic společného, mou čest to nepoškozuje.
Mám čisté svědomí. Dobře. Nemáš s tím nic společného, dobrá pověst ti zůstává.

Křesťanovo svědomí sice zabírá vic do šířky a do hloubky než u lidí bez
víry, ale proč by věřící člověk nemohl takto promluvit ve svém prospěch na svou
obranu? Potiž je jen v tom, že o čistotě svého svědomí nerohoduje člověk sám.
Je to místo v lidské bytosti, kde pracuje přísné Boží měřítko. Tam se Bůh dosta-
vuje bez předchozího ohlášení a zde Ježíš milost sjednává pořádek; jenom Ježíš
milost. Proto autoři některých novozákonných spisů psali o dobrém, čistém svě-
domí tehdy, když chtěli připomenout dilo Ježíše Krista, z něhož má člověk du-
chovní zdraví. Prohlášením „mám čisté svědomí“ nebudeme tedy plýtvat. Záru-
kou naší bezúhonného je Boží milost. My se nemusíme bít v prsa a pronášet silná
slova na záchrannu své cti a čestnosti. Nečestných lidí je na světě stále dost.
Na některých to můžeme poznat bez hlubokého zkoumání. Jiní svou nečestnost
skrývají a navenek hrají nepravdivou roli. Těžko je každému, kdo se stane obětí
nečestného člověka. Tim naléhavější je, abychom my, věřící lidé žili z Boží mi-
losti, která vnáší do našeho života pořádek. Budeme požehnáním svým bližním
a vykonáme dobrou službu Božímu království, které je lepším zítřkem našeho
porušeného světa. Pravdivými poctami od lidí nepohrdnejme, i když víme, že se
týkají druhořadých záležitostí života. Na prvním místě at je nám pocta z Boží
strany, která očišťuje naše myšlení, mluvení i jednání. Z pozn. připr. Sl

POKORNĚ CHODIT SE SVÝM BOHEM

III. Jak dokazovat i v jednání s lidmi, že pokorně chodíme s Bohem?

Chceme-li pokorně chodit s Bohem jako Abraham a jako náš Pán a vyprosujeme-li si k tomu od Boha stále novou sílu a novou milost, pak se brzy ukáže i v našem jednání s lidmi, že pokorně chodíme s Bohem. A jak má naše jednání s lidmi vypadat, o tom příše apoštol Petr (1Pt 5,1-7). Na základě tohoto oddílu se krátce dotkneme tří věcí:

Především radí apoštol starším, aby byli příkladem stádu. Chodí-li starší pokorně s Bohem, pak se to jeví v tom, že nepanují nad Kristovým stádem, ale jsou mu příkladem a vzorem. A to je víc než panovat. V 1Sa 17 vidíme krále Saule a pastýřského chlapce Davida. Saul panuje nad Izraelem, ale má strach z Goliáše. Netroufá si jít proti němu a bojovat s ním. David nepanuje nad Izraelem, ale jde, porazí Goliáše v boji a stane se celému Izraeli vzorem a příkladem královské statečnosti a odvahy. Tak i starší nemají panovat, ale být příkladem, příkladem Kristových ctností — i jeho nezíštnosti. Mladší mají vidět, že starší nehledají v práci pro Pána žádný zisk peněz, slávy, cti a obdivu, ale že opravdu trpělivě čekají, až co o nich řekne Kniže pastýřů při svém příchodu.

Dále dává apoštol radu mládencům, aby byli poddání starším. V moderní době se čím dál víc otevírá propast mezi staršími a mladšími generacemi, mezi „otci“ a „syny“. Je to jev celosvětový a je to i jeden ze znaků, že se blíží Boží soud, jak o tom výstražně mluví prorok Malachiáš. Na konci jeho proroctví čteme, že Bůh poslal Eliáše před tváří Páně, aby „obrátil srdece otců k synům a srdce synů k otcům jejich, aby přijda neranil zemi prokletím.“ (Ml 4,6).

Vina je na obou stranách. Starší chtějí často víc panovat než být příkladem a mladší jim navzdory chtějí přinést a vytvořit něco převratně nového. Pryč s klasickými písňemi! Jsou příliš sentimentální! Pryč s klasickým kázáním Slova Božího! Je nesrozumitelné! Ted uslyšte nové písň, nové výklady, novou civilní interpretaci biblické zvěsti. A dokonce budete číst nové překlady Písmal Převratně nové!

Jenže to není dobré. Převraty nejsou to, po čem v biblické práci toužíme. V biblické práci si vážíme víc evoluce než revoluci. Protože z takové mládežnické revoluce v biblické práci se nakonec rodí jen nový náboženský subjektivismus. Všechno se tu točí jen kolem člověka a ne kolem Krista. Vzniká jakýsi kult náboženských pocitů a nálad, jakási „duševní zbožnost“ nikoliv zbožnost duchovní. Pěstuje se spíš náboženství než srdečná víra. Získávají se spíš stoupenci pro kroužky a spolky, než aby se lidé znova rodili do Božího království.

Mládeži se nedá upřít dobrá vůle ani nadšení pro práci Páně, ani snahu být užitečný lidem a přiblížit se Bohu a lidem se slovem nově aktualizovaným. Ale chybí tady něco podstatného: pokorně chození s Bohem a tedy i trochu více úcty k tomu, co už bylo uděláno a k čemu se zdravá církev bude stále vracet.

A ještě něco: všichni starší i mladší potřebujeme trochu víc skromnosti. Proto říká apoštol: „Všichni poddanost jedni druhým ukazujte!“ Jsme živými údy velikého charismatického organismu a žádný úd není ani soběstačný, ani všeobecný. Ať je tedy oko poddáno uchu, když jde o slyšení. Ať je ucho poddáno oku, když jde o vidění. Ať je každý poddán tomu druhému v tom, čemu ten druhý víc rozumí.

Když jsou starší příkladem stádu, jsou mládenci poddáni starším a když všichni jsou poddáni jedni druhým, pak je to nejlepší svědectví o tom, že všichni pokorně chodí s Bohem.

Co říci k závěru? Jen toto: chodit pokorně s Bohem, mít potom i pravý vztah jedni k druhým, to je vůbec vrchol duchovního života a právě duchovní zbožnosti. To nikdy nedokážeme vlastní silou. Ale čím více vidíme, že se tomu nikdy nenaúčíme, a čím více proto Ineme v pocitech své býdy a slabosti k Pánu Ježíši, tím opravdověji chodíme s Bohem ve skutečné pokore srdce. To se jeví hlavně v těchto třech věcech:

1. Přijímáme Boží rozkazy bez výhrad a bez námitek. Neopravujeme je, nedoplňujeme je, ale plníme je tak, jak byly vydány.

2. Máme vůli k slávě Boží. Toužíme po tom, aby Bůh byl stále více veleben a my se menšíli. Jako opravdoví dělnici Boží víme, že jsme si sami nedali své hřívny a talenty a že tedy všechna sláva patří jen Bohu. Ale nejen sláva. Tačí všechna důvěra mu patří. Protože Bůh i bez svých darů je všechno, kdežto Boží dary bez Boha nejsou nic.

3. Máme stále před očima vzor toho, který „samého sebe zmařil“, aby nám posloužil k věčné záchráně a aby splnil Otcovu vůli cele a bez kompromisů. Proto si nezakládáme na ničem, co patří jen k dočasnému povrchu životu a co nesouvisí s Jeho věčnou podstatou: Co svět pokládá za slávu a štěstí, toho se opravdový křestan rád zbavalu jako zbytečné přítěže, aby mohl sloužit Pánu i lidem vždy více a svobodněji. A nikdy nelituje toho, co ztratil pro Krista, protože čeká na slávu, která zazáří v jítru Kristova dne. Tak to také napsal jeden český básník starší generace a ani nebyl křestanem:

Po salvách, potlesku, vavřinech
netouží naše nitro.

Svým hodným dětem je, světe, nech!
My čekáme, jítro, jítro!

JKz

KRISTUS A JEHO MOC

Z několika hledisek patří tyto tři tuje, že ryby nejsou (5,5), ale pak na příběhy (1. zázračné lovení ryb, 2. očistění malomocného a 3. uzdravení úlovek, jaký ještě nezaříl (5,6). Kněz byl odborník na rozeznání malomocených, v nich vidíme Krista ve vztahu k odborníkovi v nějaké oblasti. V prvním prohlásit malomocného za čistého — pokud se malomocný vůbec kdy uzdravil. Kněz však nemohl malomocenství vyléčit. Kristus mohl a také to udělal. Učitelé Zákona byli zkušení teologové — odborníci — dovedli sáhodlouze a s užitkem hovořit o Božím odpustění ve Starém zákoně, avšak nemohli odpustit jako Bůh — vysvobodit člověka od provinění. A Kristus prohlásil, že má moc takto odpousťet hříchy. Svůj výrok podpořil zázkarem — uzdravením (5,20-26). Mistr rybář napřed protes-

K všeobecnému údalu je Kristus v každé z těchto oblastí lepší než odborník v dané oblasti, dokonce lepší, než takto odpousťel hříchy. Svůj výrok podpořil zázkarem — uzdravením (5,20-26). Každý z těchto příběhů popisuje ve

skutečnosti div a lidé, s nimiž Kristus tak zázračně jedná, se stávají svědectvím ostatním. Petrovi je svěřeno, aby sloužil všem lidem obecně: „Od této chvíle budeš lovit lidí“ (5,10). Malomocného Pán výslovně posílá ke knězi: „na svědectví jím“ (5,14). Šlakem poražený se odpustěním a uzdravením stává svědectvím jak teologům — zákoníkům (5,17), tak laické veřejnosti (5,26).

Tyto zázraky však nejsou miněny jako kritika židovských odborníků — expertů; to je zde třeba zdůraznit, protože teprve v šesté kapitole Kristus tyto odborníky podrobuje velmi tvrdé kritice. Zázračný úlovek neznamená, že kdyby židovští rybáři byli trochu schopnější, pak by také nalovili vždy tolik

ryb; — zázračným uzdravením malomocného Pán nechce říci, že kdyby židovští kněží byli trochu svatější, pak by také mohli léčit malomocenství; — ani předivné uzdravení řeckem pordženého nemá za cíl ukázat, že kdyby židovští zákoníci znali Zákon trochu lépe nebo jej přesněji vykládali, pak by také měli božskou výsadu odpouštět lidem hříchů. Zázraky jsou prostě zázraky. Odhalují jedinečnost Pána Ježíše. On je Syn člověka a zázraky jen naznačují, že s příchodem Syna člověka uchází nový věk a nový způsob jednání s odvěkým problémem hřichů a hříšníků.

(Ukázka z připravované publikace „Podle Lukáše“ — výklad evangelia od br. Davida Goodinga.) —vý

NEPOCHOPITELNÉ

Zdravotně postižená věřící sestra ne-
se už řadu let statečně svůj život před
Pánem a nestýská si. Zpočátku ji man-
žel pomáhal, ale nevydržel snášet dál
společné útrapu a požádal o rozvod.
Věřící manželka nekladla odpór, a tak
byl jejich svazek rozloučen. Ale to by-
lo jen soudně, netýkalo se to bytu. Roz-
vedený se znova oženil a přivedl do
nerozděleného bytu druhou manželku.
Pak přibyl do rodiny další člen, malá
holčička. Z bývalé manželky se stala
tetička později podle možnosti i vy-
chovatelka malé školačky. Rodičům by-
lo přijemné ji svěřovat tetičce, když
poznávali, jak blahodárne se vyuvíjí charak-
ter dívky. Nebeský Dářec připra-
vil určitou úlevu, když došlo v domě k
uvolnění jednopokojového bytu, takže
sestra získala samostatný prostor k o-
bydlení. Je to místnost IV. bytové kate-
gorie, bez ústředního vytápění, v 5. pa-

vt

tře, a tak si sestra musela donášet uhlí
ze sklepa, než ji sociální komise ná-
rodního úvěru opatřila donášku do-
brovolným pracovníkem.

Z její svěřenkyně se stala mladá že-
na, po provdání se z bytu a nakonec
i z Prahy vystěhovala, ale na milou te-
tičku nezapomíná a na narozeniny či
k vánocům se ohlašuje vkušným dár-
kem. Před dvěma roky ji poslala elek-
trická kamínka, aby nemusila topit spo-
rákem a starat se o donášku uhlí. Dru-
há manželka má o sousedku také ne-
pochopitelnou péči. Připravuje pro ni
a vaří většinu jídla, poskytuje pomoc
při prádle a úklidu, dává podíly zava-
ření a výpěstků z venkovské zahrádky.
Bývalý manžel plně souhlasí s tou-
to péčí a sám spolupracuje (Ž 94,14).

Ta skromná a cele Pánu Ježíši Kristu oddaná sestra je vděčná za každý
dar i za osobní přínos k rozjímání Božího slova. Při odchodu návštěvy vy-
slovuje prosbu: „Pozdravujte všechny
ve sboru a dál Pán, přijďte zase.“

vt

Cokoli před sebe bráti mniš, pros Boha, není-li Jeho vůle,
aby tomu zabránil; pakli jest, moci a pomoci přidal.

Majster a nástroj

Iste poznáme biblický příbeh, ako sa Možno ste už dakde počuli alebo čí
Pán Ježíš pripravoval na slávostný tali příbeh o veriacom lekárovi, ktorý
príchod do Jeruzalema krátko pred pomáhal zachraňovať ľudi ranených
svojím utrpením a smrťou. Učenici Mu pri vlakovom nešťastí. Jeden ľažko ra-
mali zabezpečiť oslíka, ktorý bol kde-
si priviazaný a patril akémusi mešta-
novi. Počítali s tým, že pri odvážovaní
človeka mohol žiť, keby som tu mal
potrebné nástroje.“

Koľki by aj v našom okolí mohli
byť zachránení, keby sme boli užitoč-
nými nástrojmi v Pánovych rukách, ke-
by sme sa Mu vydali do rúk. On je

Náš Majster a Pán potreboval a aj
dnes potrebuje pre svoje dielo vhodné
nástroje. Mohli by mu súce poslužiť
anjeli, no On potrebuje teba i mňa, po-
trebuje aj naše hmotné alebo nehmot-
né veci alebo aj zvieratá, aby sa Jeho
dielo mohlo uskutočňovať. Môžeme sa
snáď vyhovárať ako Mojžiš, že nemá-
me výrečnosť alebo ako apoštol Pa-
vol, že sme slabí, no Pán je mocný.
On je dokonalý Majster a ked má k
dispozícii poddaný nástroj, ktorý nut-
ne potrebuje, môžu sa diať veľké Bo-
žie veci.

Hovorí sa, že slávnemu majstrovi Pa-
ganinimu raz kto vymenil virtuózne
husle za iné, podstatne podradnejší nás-
troj. Majster to hned poznal. Na chví-
li prerušil hru a povedal prítomným:
„Kto mi vymenil môj nástroj za iný,
bez cenný. Ale aby ste vedeli, že maj-
strovská hra nespochívá iba v perfek-
tne nástroji, zahrávám vám niekoľko
skladieb na tomto chabom nástroji.“

Paganini mal vraj veľký úspech. Hral
ako nikdy predtým, ľudia boli nadšení
a neznámy neprajník zahanbený.

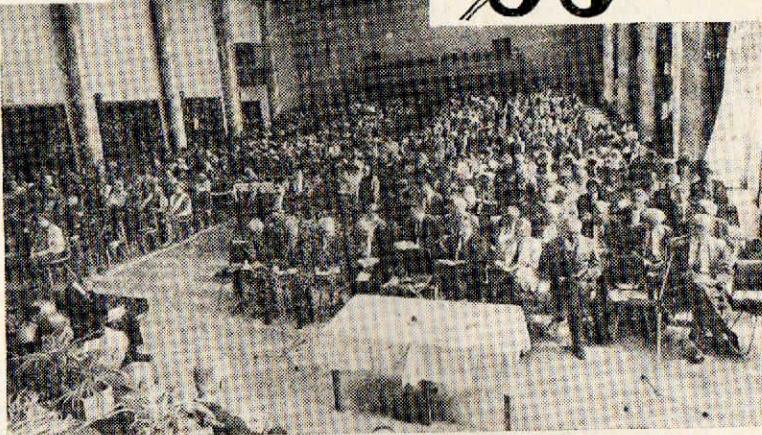
Inokedy mu zas kto vymenil nástroj za iný, než
na husliach, zostala iba jedna. Ako
Paganini hral, postupne mu praskala
jedna struna za druhou. Skladbu však
majestátne dohrál na jednej, jedinej
strune a opäť zožal nevidaný úspech.

Nuž, Majster a nástroj. Necháme sa
Pánom použiť v Božom diele? Každý z
nás je použiteľný, Majster nás potre-
buje!

jk

Cokoli pak činiš, mírnosti šetř; aby v činech tvých nic neby-
lo přiliš, vzhůru neb dolů.

KONFERENCIA OSTRAVA 1990

Letošní konference našich sborů v Ostravě se konala o velikonočních svátkech (13.-15. 4.) v novém prostředí v Domě kultury Vítkovic, kde se sešlo kolem tisíc věřících ze všech sborů, ale také z Anglie, Německa, Rakouska, Jugoslávie, Bulharska a Rumunska. V biblických shromážděních jsme se zabývali tématem SLAVNÁ SLUŽBA podle Římanům 12,1-2 s podtexty služba Pánu, služba Církvi a služba světu. Na večery duchovních písni a svědec byli pozváni přátelé z Ostravy a okolí. Poprvé se v rozhlasovém vysílání doveděli posluchači nejen o této konferenci, ale i o tom, co jsou to vlastně Křesťanské sbory. A tak jsme vděční Pánu i za prožité obecenství a požehnání Jeho Slova při tomto sejti.

Ostravské konference se dotýkají dva články v tomto čísle: „Naša slavná služba“, jde o záznam proslovu bratra Grunbauma v pátek večer a „Obecenství doma“ — zajímavý námět z proslovu bratra Petra Vaďury. —jos

NAŠA SLAVNA SLUŽBA

„Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdensvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a lúbu Bohu, rozumnú to vašu svätošlužbu.“

Rímanom 12,1

Pán Ježiš prišiel na tento svet ako služobník. Už 700 rokov pred Jeho príchodom prorokoval Izaiáš o Jeho službe ako trpiaceho služobníka, ktorý má jedinú úlohu — naplniť vôle svojho Pána. Nepríde ako kráľ, diktátor, ako mocný vládca, ale ako nenápadný „nežný prútak a koreň z vyprahnej zeme“, bez krásy, ktorú dal svoje telo ako obeť živú.

Po narodení ho jeho matka s Jozefom priniesli do chrámu, aby bol predstavený Hosподinovi. Bola za Neho prinesená obeť. To je pekný obraz vydania seba ako živú obeť. Život Pána Ježiša patril Bohu — Otci. On vyrástol v poslušnosti a vernosti svojmu Otci. Celý život Pána Ježiša na zemi bol živou obeťou Bohu, svätcu a lúbou Jemu. A vrcholom, dokonaním služby bola jeho obeť na Golgotu. Bola to obeť dokonalá, úplná, svätá.

A teraz sme vyzývaní aj my, ktorí nasledujeme šlapaje Pána Ježiša, aby sme vydali svoje telá v živú obeť. Táto výzva je spojená s prosbou. „Prosím vás ... To sa nedá prikázať, veď takáto obeť je odpoveďou lásky k Pánovi. Keď v starozákonnej dobe sa stal nejaký muž otrokom, potom po šestich rokoch byl prepustený, mohol odísť od svojho pána. Ale keď si medzičasom vzal pánovu dcéru za ženu a mal s ňou deti, keď medzi otrokom a jeho ženou vzniklo puto lásky, potom sa mohol vzdáť slobody. Mohol prísť k pánovi a požiadať ho, aby mu prepichol ucho na znak toho, že už nikdy nechce od pána odísť, ale že mu bude slúžiť, pretože miluje svoju ženu a deti. Aj naša služba má byť úplná, celá — odovzdali sme svoj život Pánovi a teraz z lásky Mu dávame seba k dispozícii — navždy.“

V 2. knihe Mojžišovej 29. kapitole je opisaný spôsob posvätenia Árona a jeho synov pre službu Hospedinovi. Boli prinesené tri obeťe. Najprv bol zabitý junec ako obeť za hriechy. Áron a jeho synovia položili ruky na hlavu junca a tak bol prenesené ich hriechy na obeťné zvieratá. Potom bol zabitý baran a prinesený ako zápalná obeť, ktorá patrila Bohu. Opäť Áron a jeho synovia položili ruky na hlavu barana — stotožnili sa s ním, akoby oni dávali svoje telá v zápalnej obeťi Bohu. A nakonec ďalší baran bol zabitý a prinesený ako obeť posvätenia (v iných prekladoch „posvätenia“). Áron a jeho synovia položili ruky na hlavu barana a potom jeho krvou boli pomazané pravé uši, ruky a nohy Árona a jeho synov. Boli posvätení celí, ale s vyjadrením „pravých“ vecí, a hlavne ucha — správne počuť, ruky — správne robiť a nohy — správne chodiť. Či nie je to pekný obraz nášho posvätenia pre službu Bohu? Veď sme sväté kňažstvo, aby sme prinášali duchovné obeť Bohu (1 Pt 2, Zj 1).

Naša obeť má byť rozumnou službou Bohu. Boh nechce, aby sme robili niečo nerozumné, na čo nestačíme. On nás neposiela konať niečo zbytočné. Čo to znamená? Keď som bol mladý, mysliel som si, že môžem ísť iba jedným smerom — vpred. Nikdy inakšie! Ale či Boh nepôsobí niekedy tak, že sa musíme zastaviť, zmeniť smer? Či nezasahuje svojím spôsobom tak, že nám niečo berie, že mení našu úlohu? Preto potrebujeme sa meniť „obnovením mysi“ (R 12,2), aby sme poznávali, aká je Božia vôle. To koresponduje s Žd 12,1, kde sme vyzývaní, aby sme hľadeli na nášho Veľvoda viery a dokonávateľa a aby sme odhodili každé bremeno, ktoré sfraňuje nás beh viery. Či snáď ste videli závodníka na bežeckej dráhe s vrecom cementu? Či snáď mal obuté horolezecké topánky? V duchovnej oblasti je mnoho takých, čo takto bežia. Odhadme bremien! Neprispôsobujeme sa tomuto svetu, nejednajme ako on. Zbavme sa nezdravých priateľstiev, zlozvykov, jalošnej citiadilosti, lásky k svetu, rozkoší a lhostajnosti!

Tajomstvo kresťanského života je v obnovovaní. Tak, ako sa obnovuje zelen rastlín, tak i zelen nášho duchovného života sa má obnovovať. Ako? Prinášaním obeť našich životov. Máme byť obnovovaní skrze Božie Slovo, poznanie Písma. Obnovujme svoje poznanie Boha (Ko 3,10), poznanie spasenia, čo to znamená mal vypočítané modlitby. Obnovujme pozitívne zmýšľanie — to, čo je dobré, čo je na úžitok, čo je čisté, čo stojí za to, aby sa o tom hovorilo. Tým sa zaoberajme! Dajme preč všetko negatívne z nášho života, z našich myšlienok a slov, z nášho konania a usilujme sa o všetko kladné.

Kedy už pôjdeš do dôchodku? Nikdy! Chcem zostať živou obeťou Pánovi až do smrti ... Niektori mladí ľudia považujú za ťažké lúbiť sa Bohu. Chcú získať vysokú životnú úroveň, preto za prvoradé vo svojom živote považujú príjem a teda výnosné zamestnanie. Mladé sestry sa chcú vyučať, sú sklamane, keď nikto nemá o ne záujem. Tisíce mladých žien prešlo životom bez partnera — je to ťažké, priať takýto život ako Božiu volu. Ale predsa Božia vôle je dobrá, dokonala a úplne priateľná. Ani pre Pána v Getsemene a na Golgotu to nebolo jednoduché. Ale On prešiel so slávnym víťazstvom. Nasledujme Ho.

Podľa preslovu br. Grunbauma na ostravskej konferencii zaznamenal —jos

V našich shromážděních potřebujeme obecenství. Znamená to, že se potřebujeme o něčem sdílet a máme o čem.

Na začátek příklad: Jdou-li spolu dva přátelé do kina a oba se dívají na film, nemají spolu žádné obecenství, každý se divá sám; když však film skončí a oni si cestou domů o filmu povídají, mají obecenství, sdílejí se o tom, co oba ve filmu viděli. Podobně se často stává, a je to škoda, že věřící lidé ve shromáždění neprožívají obecenství. Jsou sice ve shromáždění, poslouchají, zpívají, ale obecenství jako takové spolu nemají.

Z Nového zákona vyplývá, že věřici první církve spolu obecenství měli. Ve Skutcích si čteme: „I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách... a lámajíce po domích chléb“ a „Na každý den nepřestávajíce v chrámu i po domích učiti a zvestovati Ježíše Krista“ (Sk 2,42,46; 5,42). Dalším příkladem je rodina Akvily a Priscilly. Nejprve čteme, že přijali v Ejezu Apolla, mladého a nadějného Řeka, kterého bylo třeba duchovně věst. Přijali ho do svého domu, jako před tím přijali apoštola Pavla: „... přijali ho k sobě a dokonaleji vypravovali jemu o cestě Boží“ (Sk 18,26). Dále vidíme, že tito manželé nepřijímali pouze jednotlivce, ale že se u nich v domě scházela celá skupina věřících. V Ř 16 čteme: „Pozdravte Priscilly a Akvily, pomocníků mých v Kristu Ježíši... i domácího jejich shromáždění.“

Takové a podobné domácí skupinky byly častokrát východiskem duchovních probuzení v církvi. Při menší schůzce

věřících dochází snáze k vytvoření pěkného duchovního obecenství, než při shromáždění celého velkého sboru.

Sbor se však samozřejmě potřebuje scházet jako celek. K tomu je především shromáždění k lámání chleba, kde je pojíkem sám Pán Ježíš a kde všichni mají podíl na chlebu a kalichu.

Vedle domácích skupinek, kde dochází k navázání osobních kontaktů a kde vzniká obecenství lidí, které spojují prožitky a zkušenosti ze života s Pánem jsou pak možné a potřebné ještě i jiné schůzky a formy shromáždění, kde je pojíkem biblické vyučování (biblické hodiny), modlitby (modlitební shromáždění), a jiné (schůzky mládeže, bratří, sester samostatně...).

O významu a smyslu obecenství hovoří 1. epištola Janova: „... abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Ježukristem.... Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme pravdu. Pakli chodíme ve světle, jako on je ve světle, obecenství máme vespolek a krev Krista Ježíše Syna jeho očištěje nás od všelikého hřachu“ (1J 1,3-7). Ide o to, abychom byli zcela poctiví a otevřeni vůči všem, kdo tvoří obecenství. K tomu je obecenství v prostředí domácích skupinek velmi vhodné.

O průběhu:

Na začátku setkání je důležité se ztěšit, k tomu jsou dobrou pomocí písne a své místo má i (ne jedna) modlitba.

Vlastní náplní je vzájemné sdílení se se zkušenostmi z praktického života ze školy, rodiny, práce, ale i z evangelizace a ze života sboru. Je to prostředí, kde lidé mohou hovořit i o svých pokušeních, bojích s hřichem i vítězstvích nad nimi.

Své důležité místo zde má i Boží slovo — vyučování, je prostor k dotazům a v souvislosti s tím i k pozbuzování, varování a vůbec k rozmanitým projevům duchovních darů.

Radošným vyvrcholením takových chvílí je pak společné modlitební ztěšení, kde lze vyjádřit prosby za jednotlivce, rodiny i celý sbor a přednášet všechny problémy i radosti.

Je důležité, aby se o skupinku někdo staral, aby měla vedoucího, který za ni nese odpovědnost před Pánem a samozřejmě také před sborem a před jeho staršimi. Pokud je takových skupinek více, je dobré, aby se titu vedoucí (může mezi nimi být i sestra) spolu scházeli, spolu se sdíleli a povzbuzovali a také v kruhu starších sboru se za celý sbor modlili.

Jedním z cílů takových scházení je povzbuzovat se k celosborovému životu; z průběhu shromáždění si dělat poznámky a o obsahu pak spolu hovořit. Tak lze pomáhat slyšené slovo uvádět do praxe.

To vše nemá vyznít jako výzva k lepší organizovanosti sborového života, ale k tiššimu naslouchání Božímu Duchu, který chce v každém konkrétním sboru ale i jednotlivcích působit a projevit se prostřednictvím svých darů.

Jakmile se skupina rozrosté (zhruba kolem patnácti), měla by se rozdělit na dvě samostatné skupinky.

Takové společenství je vhodné k to-

mu, aby sem byli zváni přátelé, sousedé a jiní hosté. Vzájemná láska je výborným svědectvím o Pánu — „Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13,35). Hosty lze pozvat na přátelské popovídání, kde sedí, poslouchají, je možné se jim zeptat, zda nemají dotaz či poznámky. Budou se zapojit nebo poslouchají dále, ale v každém případě jsou začleněni do obecenství. Brzy však zjistí, že jim chybí podstata obecenství — Pán Ježíš. Pak je důležité přivést je ke znovuzrození. K tomu musí být každý z účastníků obecenství připraven. Zároveň s tím souvisí péče o nový život a duchovní růst takového novorozenete. Je nanejvýš důležitá soustavná výchova a vedení, a to i když nově obrácený začne chodit pravidelně do shromáždění.

Tyto skupinky mohou být velkým přínosem pro život celého sboru, je však nutno zachovat podřízenost autoritě starších a úzce s nimi spolupracovat. podle vás upr. vý

Ačkoli zde dokonalosti dosáhnouti nemožné, toužiti však po ní povinné; neboť Bůh k srdci patře, vůli přijímá za skutek. Pakli ji ani v skutcích ani v mysli nemáš, souditi tě bude, jak tě vidí.

Potká-li tě od lidí potupa, pohrdání, vysmívání, útržka, zlořečení, nekormut se. Neboť to jest na tebe zkouška, aby se ukázalo, co v tobě bydlí, pýcha-li či pokora; a jest to tvá škola, cos prospěl, a čeho ti ještě potřebí, ukazující.

Nepřátele a nenávistníky své všecky dobrotu a trpělivostí přemáhati a zahanbovat se uč. Neboť tak se nejuměleji pomstíš, hřichů udeš, bratru k pokání posloužíš.

Zádného činu, slova, pohledění bližních svých nevykládej jinak než dobře; a užívej pokoje v sobě sám i bližním. Naposledy s Bohem více než s lidmi času tráviti hleď.

J. A. Komenský: Praxis pietatis

Glosy v tomto čísle jsou převzaty z Komenského Praxis pietatis

NIKY MĚ NEPUSTIL!

Na úvod bych chtěla připomenout jeden biblický citát: „Nebo tento syn můj byl umřel a zase ožil; byl zahynul a nalezen jest. I počali veseli býti.“ — Lukáš 15,24

Moje maminka byla od malíčka katoličkou. Nikdy v Boha věřit nepřestala, ale Boží lásku, zvlášť poté, co se vdala, nechápala. Víc než občasné návštěvu kostela a dětské modlitbičky jsem nepoznala.

Byla mi sedm let, když se rodiče setkali s upřímně věřícími lidmi a mamin-ka odevzdala své srdece Pánu Ježíši. Žel jenom ona, tatinek ne. Se sestrou jsme často chodily na návštěvu k věřícím lidem, kde nám tetačka povídala o Pánu Ježíši, o Jeho lásce, o našem srdci, které je černé a Bůh ho chce očistit. A také o dětech z Afriky, které radostně přijaly poselství misionářů. S dětskou důvěrou jsem tehdy Pánu vyznala své hříchy a vložila se do Jeho rukou. Dnes mohu vyznat, že mě za celých těch 13 let, co Ho znám, nepustil.

Ve škole jsem vyprávěla spolužákům o Bohu, ale jenom se mi smáli. Vzpomínám si, že jsem měla velkou radost z toho, že mohu věřit v Pána Ježíše. Celá rodina jsme chodili do shromáždění v našem malém sboru; začala pracovat i be-šídká pro děti.

A potom nastalo nejsmutnější období, které si dobře pamatuji. Náš tatinek, zpočátku tak otevřený Božím věcem, se úplně odvrátil a zakázal nám jakýkoli kontakt s věřícími, museli jsme vrátit všechno, co nám Pána připomívalo. Dodnes nevím, proč se tehdy tak zavrdil. Věřím však pevně, že i on bude jednou Božím dítětem.

Někdo zlý se velice snažil vymazat Boha z mého života. Byl to satan. Rostla jsem bez Bible, bez obecenství. Snad jen jakýsi zvyk modlit se a dávná vzpomínka, že Bůh žije, tu zůstala. Jsem vděčná Pánu za maminku, která se nám snažila alespoň něco přečíst ze své Bible, modlit se s námi. Díky tomu jsem od Boha úplně neodešla, když jsem k tomu neměla daleko. Měla jsem plno kamarádek a spoustu jiných holčičích zajímů, takže jsem si na to, že Bůh mě má rád, už ani nevzpomněla a spíš se za Něj styděla.

Ale když mi bylo čtrnáct, stal se zázrak. Bůh vyslyšel maminčiny prosby, které byly tim nejlepším, co nám mohla dát, a my jsme se sestrou poprvé po tonku letech souhlasily s nabídkou podívat se mezi věřící mladé lidi. Jely jsme si je na jednodenní setkání „osondovat“. Bůh však pracoval dál a my jsme do-konec přijaly pozvání na týden o prázdninách.

Ani se mi tam moc nechělo. Není divu, všichni kolem mě byli jiní a to, co pro ně bylo samozřejmostí, jsem neznala. Touhu upřímně si popovídат se svým Pánem, pravidelně se snyt Jeho Slovem, radovat se a mít ty druhé rád. Přestala jsem si myslet, že v mé životě je vše v pořádku a už mě neuklidilovalo mé „jsem přece taky věřící.“ Bolestné bylo připomenutí mocné lásky, která Božího Syna vedla až na kříž, aby za mě hříchy a špinu zemřel. To už jsem kdysi dávno slyšela a snad proto jsem ztratila klid. Mé slzy byly slzami zoufalství a vlastní slabosti, novým pokáním. Na konci týdne říkala moje sestřička své svědectví, a já jsem cítila, že ho řekla i za mě.

Po návratu domů jsem však stále ještě bojovala a nepřítel se snažil, abych zase zapomněla a že bude všechno jako dřív. Ale díky Bohu, už nebylo. Poznala jsem, že Pán chce celé srdce člověka, jeho život, schopnosti i chyby. To vše On umí proměnit ke své slávě. A také chce, abych se vrátila. Po bojích a modlitbách — a jistě nejen mých — jsem konečně pocitila radost a pokoj a jistotu, že jsem Jeho. Moc jsem toužila začít jinak a nově. S Pánem Ježíšem.

Mě spasení bylo několikaletým Božím dílem a já jsem postupně nacházela to, po čem touží každý člověk. Pán Bůh mi daroval plný život, na který teď už nikdy nebudu sama. Nemohu jinak, musím Mu děkovat.

V jedné básni říká Pán Ježíš: „Neboj se, pojď, povedu tě ...“ — Milý čtenáři, neboj se, povede i tebe.

KaB

KTO SME A ČO CHCEME?

Slážte Hospodinovi s radostou! Podte pred Jeho tvár s plesaním! — Zálm 100,2

Na to sa nás často pýtajú a my sestry zo sesterského domu PERSIS by sme sa mali predstaviť. Tak sú mienene nasledujúce riadky. Naše pracovné miesta sú daleko rozptýlené. Sestry z PERSISU pracujú v rôznych detských domovoch, škôlkach, domovoch dôchodcov, v dvoch nemocničiach, v jednom dome pre matky a na zahraničnej misii. Okrem toho ako sestry v cirkvi (v zhromaždení) zvlášť v zboroch Nordrhein-Westfalen.

Až do r. 1929 neexistoval pre sestry zo zhromaždení (Zborov) žiadny mater-ský dom a teda žiadny domov a možnosť spoločnej organizovanej služby. Vďaka iniciatíve niektorých bratov a sestier z rôznych zborov bol dňa 1. 11. 1929 založený Sestersko-materský dom PERSIS (meno je v Rim 16,12).

V nasledujúcich rokoch „tretie riše“ mohli sem vstúpiť len niektoré mladé sestry. No v čase prebudenia v r. 1946 — 1955 bolo možné povolať mnoho mladých Judí do záväznej práce. Nepýtali sa na prestíž, ale mali len jedno prianie, dať Pánovi k dispozícii celý život z vďaky a lásky.

Počet sestier v našom dome za tie roky vzrástol na 40. Každá jednotlivá sestra má vlastnú história povolania. Sme spolu spojené sestry s rôznymi darmi a možnostami rozvinutia sa (rastu).

Zakladatelia materského domu, tak ako skoro všetky diakonské domy tých čias, uzákonili zrieknutie sa mzdy, aby služba nebola závislá od finančných možností tých, ktorí boli určená. To bol dôležitý sociálny faktor. Napriek tomu všetkému, hlavným motívom vstupu do tohto domu je služba Pánovi. Túto zá-sadu dodržujeme odvtedy až doteraz.

Defom v domovoch chceme nahradíť rodičov, pomáhamo chorým, tým, ktorí nemajú žiadnu naděj na uzdravenie pomáhamo v poslednom úseku života, starým ľudom, ktorí potrebujú pomoc, chceme byť oporou. Služba platí veriacim aj neveriacim, kresťanom aj nekresťanom. Pri tom zakúšame, že pomáhanie obo-hacuje, je naplnením života a dáva radost. To je diaconia, teda nie obet, ale stále dávanie a prijímanie.

Sestry, ktoré chcú dlhorčne zostať v tejto službe, sú na ich osobnú žiadosť prijímané do sesterského domu v Persise. Pre mladé dievčatá, ktoré k nám pri-chádzajú, neplynú z toho žiadne povinnosti.

Asi 130 ročné skúsenosti spojené s materiskými domami sestier nás učia, že tam, kde je zdravý stav zborov a ich členov sa najdú mladí ľudia pripravení pre službu v diaconii. Kde sa ľudia nechajú viesť Sv. Duchom, kde má otázka Božej vôle prednosť pred vlastnými plánmi a priľaniami, stavajú sa ľudia znova a znova, bez predsudkov, do záväznej a zodpovednej služby diaconie.

Hlavná sestra Anna Schmidt
prel. ČJ

O NÁVŠTEVE V NEMECKU

V novembri 1989 som spolu s otcom navštívila SRN, mesto Wuppertal. Táto návšteva bola úplne zameraná na odborné lekárske vyšetrenie, ktoré si využíadal môj väzny zdravotný stav.

Mám 15 rokov a v SRN som bola prvýkrát. Najhlbší dojem vo mne zanechala tá skutočnosť, že ma spolu s otcom pozvali verejaci bratia, ktorých som nikdy nevidela, nepoznala, podobne oni mňa. Vedeli len o mojom zdravotnom stave a z toho dôvodu ponúkli úplnú a pre mňa nevšednú pomoc, ubytovanie, stravu a všecky lekárske vyšetrenia uhradili zo svojich vlastných a zborových finančných prostriedkov. Výdavky za tieto vyšetrenia neboli malé. Len jedna hodina vyšetrenia CT - tomografiom stála 900 mariek.

I keď som ešte veľmi mladá a moje chodenie s Pánom je ešte krátke, bol to pre mňa krásny dôkaz Božej milosti a lásky ku mne. I keď sa môj zdravotný stav po návrate domov nezlepšil, pretože aj v tejto krajinе

Počas môjho trojtýždňového pobytu v SRN, kedy som sprevádzal svoju dcéru, som sa mohol zoznámiť so životom a prácou bratských zborov. Táto má rôzne formy, niektoré z nich sú podľa mojej mienky u nás úplne neznáme. Preto chcem aspoň čiastočne a stručne informovať našich bratov a sestry.

Hoci nie som sestra, predsa som bol ubytovaný spolu so svojou dcérou v sesterskom dome PERSIS. Takýmto Pánovým vedením som mohol nahľaďať do práce sestier.

Niektoľko sestry, ktoré nemajú svoju domácnosť, sú slobodné, majú možnosť na plný alebo čiastočný úväzok zapojiť sa do práce s deťmi v materských škôlkach, nedelňach besiedkach, pri výchove dievčat, opatere chorých a starých ľudí v nemocniciach alebo domovoch dôchodcov. Tako môžu pracovať buď priamo vo svojej krajine alebo po absolvovaní nevyhnutného kurzu v oblasti praktického a duchovného vzdelania a poverenia od Pána Ježiša odchádzajú na mísniu – vykonávať skôr menované práce do iných krajín.

Všetky tieto úlohy plní pre samotnú slobodnú ženu nie je jednoduché, častokrát nemožné. Preto založili bratské zby, a myslím si, veľmi prezieravo, domy, kde tieto sestry majú svoj domov, svoje zážemie.

Tieto domy sú pre uvedené sestry útočiskom od mladosti až do staroby, do posledného dňa života. Tu nájdú zážemie a istoty, bez ktorých služba obete Pánoni a pre potrebných ľudí je veľmi zraniteľná.

Domy vedú zodpovedné sestry ako po hospodárskej, tak i po duchovnej stránke. Zabezpečujú i vzdelávanie. Prevádzka týchto domov je vydržiavaná z dobrovoľníckych príspevkov zborov a jednotlivcov. Život v dome sa riadi presným programom, úloh a povinností je stále dosť. Žije sa tu v družnej sesterskej láske bez ohľadu na vek, teda od dievčat-študentiek, pracujúce sestry až po staršie a staré sestry. Všetky sestry nosia jednotný kroj a oslovujú sa „sestra“ + kresťské meno, napr. sestra Rozita apod. Sú tu dobrovoľné hierarchické vzťahy a panuje tu úplná zhoda. Vzniklé problémy, ak ovšem nejaké sú, rešia sa osobným dohovorom a predovšetkým na modlitbách.

V ďalšej časti by som chcel opísať stručne režim dňa. Obyvatelia domu majú ráno aj obyčajne o 7.30 hod. Po nich sa číta denný oddiel Písma s úvahou. Potom sú spoločné modlitby, ktoré sú pre nemecké bratské hnutie typický konkrétnie zamerané. Ranné zhromaždenie sa končí spoločnou piesňou.

Dopoludnia sestra hospodárka – gazdička spolu s dievčatami, ktoré majú v ten deň službu v kuchyni, prípravuje obed a ďalšie večerné jedlo. Ostatné dievčatá sú na vyučovaní alebo na pracovisku. Vyučovanie vedú bud-

považujú moje ochorenie za ojedinené, pomohlo mi to po duchovnej stránke. Tu som videla, akým smermom by sa mal uberať môj život. Veľa času tu dievčatá venujú čítaniu Slova Božieho, modlitbám a spevu. Všetci boli ku sebe veľmi milí, pozorní. Zo všetkých priam vyžarovala Božia láska a pokoj. Bolo to veľmi príjemné, lebo takto mi pomohli prekonať môj strach z neznámeho a smútok. Všetkým za to patri moja hlboká úcta a vďaka.

No najhlbšiu a najúprimnejšiu vďaku vyslovujem svojmu Pánoni a Spasiteľovi Ježišovi Kristovi. Moju túžbou je, aby som celý svoj život, už od svojej mladosti, venovala len Jemu a všetkej práci na vinici Pánovej.

Vaša Lenka Čížová

Na záver spomieniem, čo je obsahom vyučovania mladých sestier. Sú to praktické návyky v spoločenskom správaní, varenie, šitie apod. Nezabúda sa tu však ani na duchovnú stránku. Sestry sú vyučované v znalosti Písma, dejín cirkvi a misie. Do školy prichádzajú dievčatá po skončení základnej školy, resp. gymnázia, a to z Nemecka, ale aj iných krajin. Škola trvá 11 mesiacov a končí skúškou z dvoch predmetov. Výchova je zdôraznená osobným posväteným životom sestier. I keď mladé a staršie sestry tu žijú neustále spolu, nie je tu citiť žiadne mentorstvo alebo pretvárku. Autorita sa vytvára prirodzene a neustále sa upevňuje.

Posledné vety ma vedú k tomu, aby som opísal dom ako stavbu. Má svoju administratívnu budovu, spoločenskú a ubytovaciu časť. Všetko je teda pod jednou strechou. Má to svoje veľké výhody. Sestry môžu plynule plniť svoje povinnosti bez zbytočného zhodu a náhlenia sa. Vôbec vo všetkej práci a vzťahoch je citiť pokoj, ktorý dáva len Pán.

Nie je to teda spoločnosť unudených a klebetných, či bujarých dám, ale radostné spoločenstvo plne zamestnaných sestier, kde o zdravú veselosť nie je nútza.

sestry z domu alebo externí lektori. Vyučovanie trvá jeden týždeň a tri týždne je prax na konkrétnom pracovisku (domov dôchodcov, materská škôlka, nemocnica – väčšinou vedené bratskými zbormi alebo ev. cirkvou). Okrem toho sa starajú o osamotených a prestárych ľudí, zabezpečujú im donášku jedla a tak ich navštevujú. K týmto príležitostiam, ako sú návštevy a rôzne sviatky, pripravujú sestry s dievčatami rôzne darčeky, na ktoré však nevynakladajú veľké financie. Tie nahradzajú kusom svojho srdca a očotných, šikovných rúk. Takto pripravujú rôzne drobné darčeky, napr. zakúpia obyčajné drevene vešiaky, ktoré potom vymaľujú a povrchovo upravia, malujú obrázky na sklo, vyšívajú, pleňu, háčkujú, vlastnoručne si zhотовujú rôzne blahoželania a podobne.

Aj všetky potrebné služby, t. j. štieľ rovnošiat, pranie, žehlenie, upratovanie, varenie, pečenie si v dome robia samé. Ako mi jedna zo sestier povedala, je to krajšie, lacnejšie a srdečnejšie.

O 11.45 sa podáva obed, ktorý je však ľahší, ako u nás. Po obeде je odpočinok do 15.15 hod., kedy sa podáva káva a zákusok. Samozrejme, že ani čas obeda nie je bez čítania úvahy z Písma.

Po olovante pokračuje vyučovanie a rôzne iné potrebné práce. Večera sa podáva o 19 hodine. Táto je výdatnejšia, ako u nás. Po večeri je znova súšenie pri Božom Slove.

Večery, ak nie je zhromaždenie, trávia všetky sestry spoločne pri ručných práceach, rozhovoroch apod. Ručné práce a drobné upomienkové predmety, ktoré takto vytvoria, sa predajú pri príležitosti väčších zhromaždení alebo konferencii. Výťažok za túto prácu sa použije na misiu alebo na iné momentálne potreby.

Dom PERSIS je vybavený aj moderným farebným televízorom. Večer sa spoločne sledujú televízne noviny pri padne súťažno-zábavný program.

V takomto radostnom obecenstve sa radostne a krásne prežívajú dni až slobodným sestrám, dievčatám i pripadným návštevám. Verím, že sestry sú tu presvedčené o užitočnosti svojho života.

Jasno o duši

Je v mojej duši opäť jasno
a v srdci samá radosť, plesť!
Ja spievam, volám, jasám hlasno:
Mne učinil Boh milosť dnes!

Ó, mojím srdcom pokoj prúdi
a vnútrom plynne blaha jas
a radosť vlieva život v údy,
ja šťastný som — ó, šťastný zas!

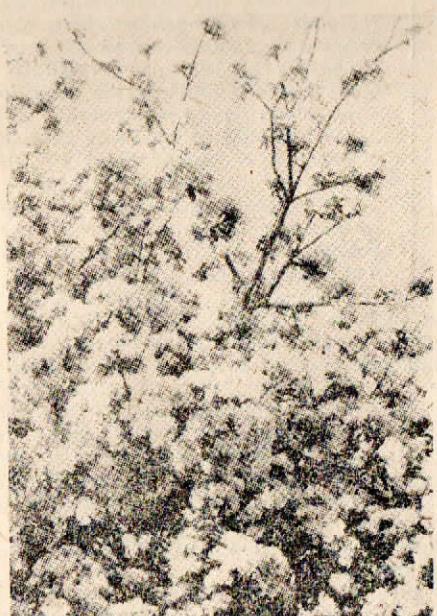
Už spŕchli tiene, praskli putá,
hriech zmyla Baránkova krv.

Pred slnkom lásky zima krutá
sa skryla — nle je ako prv,
keď ubiedený vlastným žiaľom
som volal v mukách duše, ikal
a znečistený hriechu kalom
o milosť s pláčom prostieval.

Ja ucítil som blízkosť Pána
— ó, aká radosť nebeská!

Mne bolo ako rose zrána,
keď slniečko ju pobožká
a ona premenená k nemu
sa vznesie ponad tmavý svet.
Ja patrim Bohu — iba jemu —
a jemu nesiem lásky kvet.

upr. jm

OSVOBOZENÍ DUCHA

Rozpoznaní „věci v ruce“

Představte si, že otec žádá syna, aby udělal nějakou věc. Syn mu odpovídá: „Právě nyní mám něco v ruce. Jakmile práci dokončím, splním to, co mi nařizuješ.“

„Věc v ruce“ je to, co dělá syn dříve, než vyplní přání svého otce. My si ovšem ihned uvědomujeme, že všichni máme podobné „věci v ruce“, které nám překážeji v našem chození s Bohem. Může to být cokoliv — dobrá, důležitá nebo zdánlivě nezbytná věc — co nás zaměstnává a odvraci naši pozornost. Pokud vnější člověk není potřen, je velmi pravděpodobné, že naše ruce jsou plné věcí. Náš vnější člověk má své vlastní náboženské zájmy, záliby, starosti a úkoly. A tak ve chvíli, kdy Duch Boží vstupuje do našeho ducha, náš vnější člověk není schopen reagovat na Boží volání. To je tedy „věc v ruce“, která zatarasí cestu k duchovní užitečnosti.

Síla vnějšího člověka je omezená

Naše lidská síla je omezená. Jestliže uneseme nejvíce 50 kg, pak to je právě „věc v ruce“. Tak jako fyzická síla má své hranice, tak i síla našeho vnějšího člověka je omezená. Mnozí lidé si neuvědomují tuto zásadu a tak bezstarostně vynakládají sílu svého vnějšího člověka. Jestliže například člověk vyplýtvá všechnu svou lásku na své rodiče, nebude mít sílu k milování bratří (a to nemluvím o dalších lidech). Při takovém vyčerpání duševní síly nezůstává nic, co by se mohlo zaměřit na ostatní.

Tak je tomu i s rozumovou kapacitou. Jestliže člověk zaměří svou pozornost na určitou záležitost a vyčerpá všechnen svůj čas přemýšlením o této záležitosti, pak mu nezbude síla k přemýšlení o další věci. Bůh vysvětlil náš problém ve svém Slovu: „Zákon Ducha Života (který jest) v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona hříchů a smrti“ (Ř 8,2). Proč je tento zákon Ducha Života u některých lidí neúčinný? Čtěme dále: „... aby spravedlnost zákona vyplňena byla v nás ..., kteří chodíme podle Ducha“ (8,4). Jinými slovy: zákon Ducha Života působí účinně jen v těch, kteří jsou duchovní, t. zn. kterým záleží na věcech Ducha. Co to znamená „záleží“ na věcech Ducha? Použijme přirovnání. Když matka musí odejít z domu, svěří své dítě do péče přítelkyně. Jestliže této přítelkyně „záleží“ na dítěti, pak o ně pečeje, dává na ně pozor. Pak ovšem nemůže svou pozornost soustředit na jiné věci. Podobně ti věřící lidé, kteří nejsou oddáni věcem tělesným, mohou být pozorní k věcem duchovním. Tak se dostávají pod moc Ducha svatého. Naše myšlenková kapacita je omezená. Jestliže ji vyčerpáme na věci tělesné, zjistíme, že myšlenkově neodpovídáme požadavkům věci Ducha.

Člověk může mít mnoho „věci v ruce“ i v oblasti citů. Jde například o střídavé, střetávající se sympatie a antipatie, náklonnosti či očekávání. Všechny tyto věci stahují s magnetickou přitažlivostí. Člověk, který má tak mnoho věcí v rukou, ve chvíli, kdy Bůh žádá jeho citový vztah, není schopen reagovat, póněvadž už vypotřeboval všechnu kapacitu svého citu.

Může se však vyskytnout člověk, který se projevuje železnou vůlí, silnou osobností. Jeho síla vůle je zdánlivě neohraničená. A přece v Božích věcech není schopen učinit rozhodnutí. Proč? Poněvadž je tak přetižen „věcmi v ruce“ a vyčerpán jimi, že mu zůstává jen málo síly pro jakékoli duchovní použití.

Musíme si uvědomit, že síla vnějšího člověka má hranice. Dokonce i tehdy, je-li vnější člověk potřen, je nezbytná moudrost při užívání této síly, je nezbytné

mit „prázdné ruce“. Aby Bůh potřel naši vůli, musí nás zasáhnout těžkým úderem, až padneme do prachu a řekneme: „Páne, neodvážuji se myslet, neodvážuji se ptát, neodvážuji se sám od sebe činit rozhodnutí. V každé jednotlivé věci požaduji Tebe“. Těmito údery se musíme naučit, že naše vůle nesmí jednat nezávisle. Pouze pak je připravena k použití vnitřním člověkem.

Pán Bůh si přeje, aby náš duch užíval našeho vnějšího člověka k milování, myšlení a rozhodování. Božím záměrem není zničit našeho vnějšího člověka, avšak toužíme-li účinně sloužit Bohu, musíme projít Božím zásahem, který způsobí naše potření.

Musíme však také upozornit, že sjednocená osobnost může charakterizovat i nevykoupeného člověka. V tomto případě je však vnitřní člověk pod kontrolou člověka vnějšího. Ačkoli lidský duch stále existuje, je tak ubity vnějším člověkem, že je v nejlepším případě schopen vznést nějaké protesty ve svědomí.

Jako ilustraci můžeme použít jízdu na kole. Na rovině šlapeme do pedálů a kole se valí po cestě. Ze svahu jede kolo bez šlapání, jakoby nás cesta sama pcháňela. Podobně je tomu, pokud je nás vnitřní člověk silný a vnější je potřen. My „šlapeme“ a „kola se valí“ po cestě. Sami můžeme rozhodnout, zda máme pokračovat nebo zastavit, nebo jak rychle pojedeme. Je-li však náš vnější člověk silný a nepotřený, bude to jako sjízdění svahu bez kontroly. Kéž je nám Pán milostivý a vyrovnaný svah tím, že potřebe vnějšího člověka, aby již nemohl nezávisle radit a činit nezávislá rozhodnutí. Budeme pak patřit k těm, kteří mohou správně užívat svého ducha.

Bůh na našich životech neustále pracuje. Mnoho let utrpení, zkoušek, překážek — to je Boží ruka, která se denně snaží pokračovat na díle našeho potření. Což nevidíte, co činí Bůh v tomto nekonečném kruhu těžkosti? Ne-li, měli byste ho prosit: „Ó, Páne, otevři mé oči, abych mohl vidět Tvou rukou!“ Jak často jsou oči oslice bystřejší než oči samozvaného proroka! Jak je smutné, že si někteří dosud představují, že budou užiteční Bohu, když pouze naberovali více učení, našromáždili více materiálů na kázání, přímo více výkladů Biblie. To je úplně falešné. Boží ruka je nad vámi, aby vás potřela, ne podle vaší vůle, ale podle jeho vůle. Ne podle našich představ a rozhodnutí, ale podle Jeho představ a rozhodnutí. Pro křesťana nic není náhodné. Jednoho dne, až z Boží milosti budeme schopni přijmout toto Boží řízení v tom, co nás obklopuje, bude náš duch osvobozen a připraven k činnosti.

W. Nee

O ČEM MLUVÍME?

Z místnosti, ve které sedělo několik mladých věřících lidí, se ozývaly hlasy. Uvnitř byl živý rozhovor. Dnes si povídají o svědectví a evangelizaci. Je opravdu radostí sledovat jejich zapálenost pro věc a vidět nadšení, se kterým hovoří.

Ale všechno má svůj čas, a proto i jejich setkání již končí. Závěrečná modlitba, po ní chvíle ticha a pak to ticho kdosi přeruší šepotáním o něčem zcela vedlejším.

Všichni odcházejí domů. Tak různě, po dvojicích, po skupinkách, někdo jde zcela sám. Mnozí myslí na něco, o čem hovořili všichni společně ještě před chvílí, co je osloвило, zastavilo, ale teď už nemaří odvahu přerušit všechni rozhovory. Jako by se navzájem styděli o tom mluvit. Možná, že závěrečná modlitba byla jakýmsi mezníkem, za nímž vážná chvílka mládeže už skončila. A bylo by si o čem povídат.

Snad nejsme na to zvyklí, možná, že se za to málo modlíme a možná, že o tu lepší věc nestojíme. Příčina je možná i v tom, že něco v nás není v pořádku, že nejsme dost blízko Pánu. Vždyť o tom hovoří i verš z Božího slova: Čím srdce přetéká, to ústa mlví.

Motto:

Rekni si prostě: „Nepůjdou nikdy tam, kde bych nechtěl(a), aby mě viděl ten, koho si na světě nejvíce vážím a koho mám rád(a).“

To jsem ještě neznala Pána Ježíše a jako správná holka jsem chtěla něco dokázat, předvést se, upoutat pozornost. Velice jsem toužila být něčím výjimečným. Vybrala jsem si tanec — v něm mohu předvést vše, co umím, své přednosti.

ZPOVĚD ... NÁČTILETÉ

Jak já se těším na taneční! Určitě mě čeká spousta vzrušujících zážitků. Konečně něco jiného než škola. Kluci se ke mně budou chovat jako k dámě, budou pro mě chodit. Mohu také poznat, který o mě stojí. Koupila jsem si perfektní šasenku, stíny, už mám i nehty nalakované. Sla jsem na trvalou a myslím, že mi to moc sluší.

Ty večery v tanečních byly krásné. I když — musím přiznat, čekala jsem něco víc. Bylo to, jako když jíte jídlo se skvělou oblohou, ale ono není slané. Nevím, co mi chybělo. Snad trochu teplo v lidských vztazích, opravdová láska. Všechno bylo totiž jaksi strojené a povrchní.

Tancovala jsem dost často s jedním klukem — byl to můj spolužák a dobrý kamarád, ale nic víc. Tanec nás oba moc bavil, a tak jsme začali chodit do tanečního kroužku. Po večerech jsme byli na cvičování na soutěže a docela nám to šlo. Byla jsem pyšná. Konečně jsem měla něco, co mě zajímalo, co jsem opravdu uměla, měla jsem do čeho vložit sebe samu, své schopnosti.

Měli jsme jet na soutěž a já jsem zjistila, že můj tanečník na mě vůbec nemá a neumí figury, které jsem musela vymyslet já, protože on se k ničemu neměl. Přiznám se, mrzelo mě to, náš tanec se mi jinak líbil. Jenomže na soutěži jsme se neumístili. A já začala chápát. Komise totiž asi vůbec nehleděla na tanec, na to, jak kdo umí; umístili se prostě ti, kdo měli protekci. Celkově jsem byla dost zkámaná. Holky v šatně se na sebe dívaly nepřátelsky, jako na sokyně, ani si jedna druhé nepříjemnosti nešminky. To i ve škole jsem zažila lepší vztahy. A tak jsem nakonec poznala, že v profesionálním tancování své štěstí asi nenajdu. Je to marnost. K čemu to vlastně je (Kaz 1,14)?

A co diskotéky? Chodila jsem tam moc ráda. Vždycky jsem se těšila. Tanci jsem odjakživa fandila, moderní hudba, to je něco pro mě, vždycky jsem se nádherně vyřádila. Jenom se mi nepodařilo najít žádnou dobrou partu. Potom, když diskotéka skončila, jsem šla pozdě večer sama domů, kde už všechni spali. Nebylo, s kým bych si popovídala. Najednou ma začal vadit kouř z cigaret, nasáklou mi jím celé oblečení i vlasy. Když jsem si lehla, nemohla jsem dlouho usnout, hučelo mi v hlavě. Byla jsem strašně sama a nic hezkého mi nezbylo.

Tafku mám nevěřícího, mamka už tehdy znala Pána Ježíše a my se sestrou jsme nesměly do shromáždění. Mně to však nevadilo, vůbec mě nelákalo pořád tam sedět. Tak jsem žít nechtěla. Maminka občas povídala, že byli ve shromáždění mladí a hráli na kytaru. Trochu to ve mně vzbudilo zvědavost, ale nic víc.

Tehdy jsem poznala, že nejsem vůbec šfastná. Byla jsem zklamaná světem, vším kolem sebe. Často jsem přišla domů a plakala. Ani jsem nevěděla, proč. Cítila jsem se sama, neměla jsem žádnou kamarádku. Měla jsem sice správné rodiče, kterých si moc vážím, mám sestru, ale s tou jsme si tehdy moc nerozuměly.

Když jsem byla už úplně na dně, přijala jsem pozvání na volejbal mezi mladé věřící lidí. Bylo to něco úplně jiného. Mnohem srdečnější vztahy, čisté a přátelské. To na mě velice zapůsobilo, vždyt právě lásku jsem všude hledala. Tam jsem také poznala, že Pán Ježíš opravdu žije. A mladí lidé mohou právě s Ním prožít krásný a plný život. Nakonec jsem odevzdala Pánu Bohu své srdce, aby je očistil od všeho, co mi bylo přítěží. A On mi daroval potom to, po čem jsem vždycky toužila. Začal nový život, všechno jsem mohla prožívat s Bohem (Kaz 3,12).

Asi půl roku po svém obrácení jsem měla možnost jít na ples. Ptala jsem se Pána, co mám dělat, jestli mám jít. Nechtěla jsem se ptát lidí, chtěla jsem znát Boží názor, Jeho vůli pro mě osobně. A On mi odpověděl. Zrovna ten den jsme totiž byli celá mládež pozváni na mládežnický výlet. V obecenství mi bylo vždy lépe, než někde na plesu, mládež má pro mě větší užitek a význam než ples. Vzala jsem to jako odpověď na svou otázku.

Vyznávám, kdykoli jsem šla na nějaký večírek — třeba maturitní — jako křesťanka s tím, že tam budu svědčit o Pánu Ježíši, tak jsem

neuspěla. Hlavni byl vždy alkohol, nikoho jsem ani nezajímala, každý se chtěl jen pobavit a ne přemýšlet o životě. Vládla nuda, povídalo se o ničem, k dobré se dávaly všelijaké vtipy. Tak to většinou na setkání nevěřících bývá. Nikdy mi to nedalo nic pěkného, na co bych mohla s radostí vzpomínat, nikdy mě tam nic nepotěšilo.

Ted už vím, že tancovat je marnost. Na plesy, diskotéky a mejdanu už prostě nechodím, protože opravdové přátelství a lásku mezi lidmi, radostný život plný nových a nových zkušeností jsem našla někde úplně jinde — v Bohu.

Tělesný pohyb jsem však nezavrhl jako něco špatného a odsouzeného. Ráda si zacvičím. Cvičím s hudbou, kterou si ovšem vybirám. Neumím totiž anglicky, a tak nerozumím textům písni, co dnes, jak se říká, letí. Mnohé z nich jsou jen pustou oslavou zla a já se při nich necítím vůbec dobře.

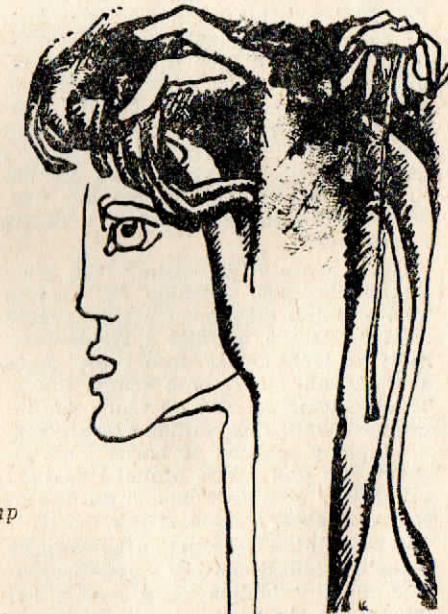
Snad se i ty ptáš: „Kam mám a nemám jít? Co je dovoleno, kde jsou hranice?“ Záleží na tvém přístupu. Jen ty sama (sám) se můžeš zeptat jediného nejmoudřejšího Rádce — svého Pána. On odpovídá. Nezapomeň nikdy na zákeřné nebezpečí veřejných tancovaček. A prosím tě, jednej vždycky ve všem s tím, že znáš Boží vůli pro tebě osobně. Ta může být pro každého z nás v různých případech odlišná (1K 6,12). Jenom tehdy budeš prožívat pokoj, který svět nezná, buď-li mít jistotu, že děláš to, co si tvůj Bůh přeje.

Děvčata se ráda krášli,
ve svých vlasech nosí mašli.
Hrávají si na maminku,
mnoho poví za chvilinku.
Pusy, ty jim jenom „jedou“,
zůstat zticha sotva svedou.

Kéž by zněly jejich hlasky
šťastnou písni velké lásky,
kterou všechni dobře slyší —
o spasení, o Ježíši.

Krásá zklame, Bůh to říká;
kdo jí věří, zanášíká.
Dívky, co se hřeší boji,
ty si v žití dobře stojí,
zvláště krásou oplývají,
pokoj, lásku rozdávají...

mp

Bylo nám všem do pláče

"Édi, teď jste na řadě vy, povězte nám, jak žijí mladí lidé u vás v Rumunsku." Statný, vyšší, asi pětařicetiletý bratr s typicky rumunským temperamentem vstává a chápe se slova...

Bratři z NDR, kteří cítí před Pánem odpovědnost za růst a duchovní zdraví mladých věřících lidí, pozvali letos koncem března do Drážďan zástupce mladé generace ze zemí, kde se v poslední době odehrávají veliké změny, z Polska, Československa, Maďarska, Rumunska a Bulharska (ze Sovětského svazu nedošla odpověď), aby se nazájem seznámili a podělili o zkušenosti ze života mladých v jednotlivých zemích. Bylo by obsáhlé psát o všem, co jsme zažili, tak alespoň zkráceně:

Z Rumunska přijeli tři bratři, z nichž jeden měl vyhrazenu roli osobního řidiče; ten vypadal na Rumuna nejvěrohodněji — černý a zamýšlený. Zbývající dva — jeden mladší, druhý starší — se významně doplňovali. Starší — bývalý vězeň za Boží pravdu — působil rozvážně, někdy se snad zdál trochu zdluhavý, ale on věděl proč a věděl, co říká. I věkův problém dovedl bystře odhalit a vyhmátnout jádro i důvod. Druhý, i když už otec čtyř dětí, byl motorem dění, někdy nás uváděl do opravdového zápolení s časem i prostorem.

"Naše sbory v Rumunsku", říká bratr Eduard Berszan, "vznikly na začátku tohoto století díky misii z francouzské části Švýcarska, později z Wiedenestu. Bratři z této místa naše sbory často navštěvovali a tak sbory rostly. Biblické vzdělávání se dělo po vzoru tzv. navigátorů, kdy jsme shromažďovali menší skupinky (zhruba po osmi) mladých bratří, jim dali určité biblické základy a každý z nich pak podobným způsobem vedl dalších asi osm lidí.

V posledních desetiletích se veškerá práce s mládeží musela konat neoficiálně. Růst v biblických pravidlách byl založen na službě ve shromáždění a v

dětské besídce. Mládež se však scházela; byl kláden dost velký důraz na výchovu v dorostu. Chlapci a děvčata v tomto věku mají samostatné schůzky a dbalo se na výchovu jejich vedoucích. Považovali jsme tento věk (zhruba 12 až 16 let) za velmi důležitý a dnes můžeme říci, že zhruba třetina všech věřících lidí jsou mladí lidé.

Mohu se sdělit o jednu zajímavou zkušenosť. Dříve bývaly veřejné dětské besedy v Bukurešti, kam jsme zvali i děti zvenku, kamarády a podobně. Program býval velmi zajímavý, biblický příběh se vykládal i pomocí dlážek, děti si hodně hrály, učily se veršíky a bylo vidět, že přicházejí rády. Asi před dvěma lety byla tato činnost ze strany Securitate zastavena. Dnes je však cenné, že tyto děti si i po dvou letech pamatuji mnohé biblické verše, které se tehdy učily zpaměti."

V Rumunsku je asi 40 sborů, kde se mluví německy. Bratr Edi si posteskl, že tyto sbory velmi rychle mizí, protože většina těchto věřících — podobně jako ostatní Němci v Rumunsku — emigruje. Odhaduje, že do konce roku tam zůstanou jen staří věřící a tyto sbory čeká zánik.

V současné době musí naši bratři v Rumunsku odolávat tlaku ortodoxní (řecké) církve, která si osobuje právo na duchovní kontrolu v zemi. Ani starý systém není zlikvidován, stále hrozí nebezpečí násilí. A kromě toho na sebe nedají dlouho čekat ani různá falešná učení a směry (např. letniční hnutí, aktivní jsou i muslimové).

Z Polska přijeli čtyři veselí, snad i trochu lehkomyslní chlapci, které nemohli do světa poslat jen tak bez ochrany. Vévodil jim muž ne o mnoho starší než oni, byl s nimi jedna ruka, ale věděl už, co je to život, že s ním nelze stále jen sprýmovat, i když se tomu v zásadě nebránil. Ale moudrost je ozdobou Božich dětí a to bylo patrné i na tomto tak otcovsky vypadajícím mla-

dém muži. Zdálo by se, že je tu proto, aby ony čtyři mladíci usměrňovali a mají v současné době hojně příležitostí. Kázní, ale vlastně nebylo třeba. Z respektu a bázně Boží věděli i tito sprýmovní, volní, mladí chlapci, kdy je čas nechat sprým sprýmem.

Naše polské sbory i mládež nejsou příliš početné, ale pracují. Mládež má přístup do internátů, využívá možnosti evangelizace ve městech a také pořádají zvláštní evangelizační tábory na veřejných táborech, kam zvou jako účastníky i mladé lidi ze Západu. Přitom chce mládež samozřejmě být užitečná i ve shromáždění. Navštěvují osamělé lidi, zapojují se různými formami zpěvu i službou slovem. Třikrát za rok mívají mládežnické konference a i jinak mají možností dost — mají biblickou školu, starají se o mládežnickou stránku v časopise „Laska i pokoj“. „Děláme, na kolik stačíme ...“ shrnu na závěr bratr Jurek Karzelek. O přestávce nám účastníkům z Československa vyjádřil srdečné pozvání, abychom přijeli a blíže se s nimi a jejich mládeží seznámili.

Maďaři byli zastoupeni třemi vysoko učenými — jedním až příliš skromným a nenápadným profesorem univerzity, druhá byla velmi nadaná a temperamentní žena, která o svých jazykových znalostech dala brzy dosti jasně a stručně znát a třetí elegantní, jemnější dáma střední generace, která pomáhala příjemným úsměvem a krátkým jemným slovem.

Zhruba polovina maďarských věřících i mladých žije v Budapešti. V současné době jsou vidět nepřijemné důsledky nezdravého pojetí mládeže ve sborech. Před několika desetiletími se část mládeže odtrhla od sboru, a to vedlo nesprávným směrem. Proto je dnes zdůrazňováno, aby mládež zůstávala v rámci sboru. Mladí ve sboru jsou, mají svá setkání, většinou menší, členěná podle pohlaví a věku.

Je smutné, že čtyři lidé v Debrecině, kteří byli oporou mládežnického hnutí, nedávno odešli za cizím učením. Velmi dobré byla hodnocena mládež i sbor v Miškolci.

Celkově mladí cítí, že by měli být

přičinlivější v evangelizaci, ke které mají v současné době hojně příležitostí.

Dále lze o maďarské mládeži říci, že je jazykově velmi zdatná, z toho by si naši mladí měli také brát příklad.

Nejdojemnější vyprávěla sestra Violeta Takova ze Sofie: „Po roce 1945 jsme se nesměli veřejně shromažďovat, evangelizace byla nebezpečná, nastal nedostatek Biblií a věbec duchovní literatury a neměli jsme věbec žádné kontakty s okolním světem. V současné době je v Bulharsku asi 200 našich věřících, z toho 10 mladých. Mnoho věřících je už starých. Před několika lety jsme se trochu sblížili s věřícími z Brna a oni nás někdy navštěvují. V dnešní době je možno evangelizovat na ulici, nedávno jsme byli v jedné cikánské vesnici a překvapilo nás, jak byli cikáni hladovi po Božím slovu. Mrzelo nás, že jsme jim neměli co dát, ani Bible. — Prosíme vás, abyste se k Pánu modlili za nás ...“ končila sestra Violeta česky — s bulharským přízvukem a všem nám bylo do pláče.

Nejvíce se zdají mladí v NDR. Ne všeude mají sice stejně pochopení u starších, těžkosti bývají tam, kde se zapojují do evangelizační práce. Mládež mají územně rozdělené do 12 oblastí a za každou je vybraný odpovědný bratr. Mají několik úrovní biblického vzdělávání:

— běžné schůzky mládeže — orientované na biblický úsek nebo tematicky,

— oblastní vzdělávání,
— Intenzivní kurzy — pro mladé věřící z celé NDR, v trvání jednoho týdne s výkoum 8-11 hodin denně,

— Biblická škola v Burgstättu — účastníci opustí na rok zaměstnání, absolvují školu a pak se budou vrátit do práce nebo pracují na částečný či na plný úvazek pro sbory.

— BAO-kursy (Biblische Ausbildung am Ort = biblické vzdělávání v místě).

Ročně mají kolem 30 různých pobytů pro mládež, z nichž některé jsou specializované, např. na evangelizaci, pro zpěváky, biblické vzdělávání, sport a jiné.

Čtyřikrát za rok rozesílájí oběžník pro pracovníky s mládeží — obsahuje zprávy a oznámení, podněty k modlitbám, některá problematická téma zpracovaná odpovědným bratrem — včetně doporučeného postoje k nim (společenské jevy, cizí učení...)

Na závěr němečtí bratři vyjádřili přání více se poznávat a spolupracovat s mládeží v ostatních východoevropských zemích.

V průběhu setkání jsme prožívali krásnou atmosféru, jako blízci, kteří se

PŘEČETLI JSME

Káhira. — O podivuhodném nálezu informovaly jordánské úřady. U východního pobřeží Mrtvého moře byl objeven 40metrový útvar z pouštní soli. Objekt má tvar ženy zahalené v rouchu, což vedlo archeology k domněnce, že jde o zkamenělé tělo ženy biblické postavy Lota. K záhadnosti přispívá i to, že se nepodařilo vědecky objasnit původ útvaru...

(Svobodné Slovo, 3. 4. 1990)

Americký astronaut James Irwin, účastník letu Apollo 15 na Měsíc se včera v pražském hotelu Fórum představil novinářům. Do Československa přivezl s sebou československou vlajku, která před 19 lety spolu s ním a jeho dvěma kolegy cestovala na Měsíc. Včera ji předal československému prezidentu Václavu Havlovi.

Jak James Irwin prohlásil, cítí se dnes více jako misionář než astronaut. „Účel mé cesty je povzbudit ducha československého lidu, aby se dostal až za Měsíc, a připravil se k cestě na Věčnost.“

Sedesátiletý americký astronaut doslova řekl: „Dnes potřebujeme Boha více než třeba člověk před dvěma tisíci lety. Stejně tak věda i vědci se k němu obracejí, protože od něho očekávají moudrost a vzkaz. Je třeba si uvědomit, že co děláme pro Ježíše Krista, děláme pro sebe a pro věčnost.“

(Svobodné Slovo 16. 5. 1990)

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Při denním shonu nebývá klubšího zamýšlení za těmi věrnými služebníky Pána Ježíše Krista, kteří již odešli do nebeské blaženosti.

A tak uběhl rok, co jsme se dočasně loučili s milým bratrem Janem TELENSKÝM z našeho pražského sboru. V den prvního výročí 30. května jsme vzpomněli jeho starostlivé péče o čistotu křesťanského učení, jeho promyšlených rad a povzbuzování při upřímném a plodném obecenství mezi námi. vt

BLÍŽÍ SE PRÁZDNINY

Během letošních prázdnin se připravují rekreační pobytu s misijním zaměřením. Jedná se o týdenní pobytu, kde se mladí věřící lidé postarají o program pro zájemce z řad neobrácených přátel, spolužáků a kamarádů, kteří přemýšlejí o životě, hledají cestu k Bohu a chtějí strávit týden dovolené nebo prázdnin

sice nikdy neviděli, ale všichni jsme měli radost z navázaných kontaktů a dohodli jsme se, že se zase brzy sejdeme znovu.

Jednací řečí byla němčina, která se překládala do angličtiny. Když však mluvil někdo ze Slovanů, užíval mateřštinu a stačilo překládat jen do němčiny.

Za čtyři účastníky z Československa (J. a E. Marešovi, P. Kozář a J. Vopalecký) zprac. em+vý

s mladými lidmi, kteří jim chtějí rozumět a přivést je ke spasení a plnosti života s Pánem Ježíšem.

Jedná se o pobyt v těchto termínech:

30. 7.—5. 8. 1990 — informace V. Pípal, Skřivánčí 1, Opava, 746 01
16. 8.—24. 8. 1990 — informace V. Pípal

Dále chceme informovat o pobytu pro věřící mládež nad 20 let, který se koná:
16. 8.—24. 8. 1990 — informace P. Boháč, Dolní Lomná 9, PSC 739 82

Všechny pobytu jsou v chatách v oblasti severní Moravy, kapacity jsou omezené, proto: Přihlaste se co nejdříve!

PUBLIKAČNÍ ČINNOST

Sdělujeme našim čtenářům, že v březnu t. r. bylo zřízeno VYDAVATELSTVÍ KŘESŤANSKÝCH SBORŮ OSTRAVA, a to na základě oprávnění vydaného ministerstvem kultury ČR. Adresa vydavatelství je Ostrava-Kunčičky, Bořivojova 29, PSC 718 00.

Jsme vděční Pánu, že v této době, kdy se otevřely široké možnosti rozšiřování evangelia tiskem, může pracovat toto naše vlastní vydavatelství a připravovat do tisku literaturu mnohými tak vyhledávanou.

Vydavatelství připravuje spolu se svými spolupracovníky na Slovensku rukopisy publikací včetně grafické úpravy, jazykové korektury, zajišťuje vytisknutí knih, časopisů, jejich expedici, prodej. Spolupracuje s ostatními vydavatelstvími při získávání informací o nových titulech a zajišťuje nákup a expedici knih těchto vydavatelství pro věřící našich sborů a další zájemce.

Jak jsme Vás již informovali, dá-li Pán milost, letos vyjdou tyto naše publikace:

1. William Mac Donald: První list Korintským, asi v červenci
2. Stanislav Ferfecki: Byl jsem svědkem Jehovovým, rovněž v červenci
3. Marie Rafajová: Princeznička, pohádky pro děti, koncem roku
4. Josef Kurz: Soudcové, koncem roku
5. Janovo evangelium, jako pomůcka pro evangelizaci, koncem roku
6. Lloyd Jones: Kázanie na vrchu, I. diel (slov.), koncem roku
7. Kromě toho asi v srpnu obdržíme barevný evangelizační časopis ETHOS v češtině a slovenštině ze Švýcarska. Obsahem časopisu je obdiv k přírodě jako Božího stvoření, upozornění na závažnost a pravdivost Bible a také několik svědecí a příběhů ze života. Jeho rozsah je 32 stran, cena 5 Kčs. Doporučujeme jeho zakoupení pro evangelizaci.

Apoštolská církev nám nabízí:

8. Křesťanské omalovánky v ceně 2,50 Kčs (15 stran A4)
9. Kristína Royová: V sluneční krajině a Tři kamarádi, cena 20 Kčs.

Bratrská jednota baptistů nám nabízí:

10. J. Eareckson: Joni (2. vydání), cena 16 Kčs
11. James B. Irwin: Více než pozemštan, cena 5 Kčs.
Dále doporučujeme tyto materiály, vydané Církví adventistů s. d.:
12. Vladimír Čapek: Historie Bible, cena 33 Kčs
13. Josh McDowell: Více než tesař, cena 18 Kčs
14. Tobě dík, zpěvník pro pěvecké sbory, 32 písni, cena 15 Kčs
15. Věra Gajdošková: Pojd za mnou, sbírka básni, 173 stran, cena 32 Kčs
16. Omalovánky: Pán Ježíš se vráti, Skutky apoštola 1, Skutky apoštola 2 — každá Můžeme také zajistit evangelizační leták Dopis Tobě.
v ceně 10 Kčs.

Do tohoto čísla časopisu opět vkládáme objednací lístek a prosíme všechny sbory a čtenáře časopisu, aby v případě zájmu a nabízenou literaturu vrátily nám vyplněný objednací lístek do konce července (júla) t. r.

Ve studiu V vyšla kazeta nahrávek duchovních písni vlastní tvorby skupiny NARDUS (vokálně instrumentální skupina Křesťanského sboru Bratislava) s názvem: MILOSTI ČAS. Cena 100 Kčs (90 minutová) a můžete si ji objednat přímo u bratra ing. Lubomíra Vyhánka, Výhonská 10, 814 00 Bratislava-Rača. —jos

STRATENÁ PRÍLEŽITOSŤ

V jednej dobre situovanej rodine zomrel jediný syn, veľmi milovaný. V deň pochrebu bola každému daná príležitosť, aby sa na mŕtveho ešte raz pozrel. Veriaci kazateľ sa díva na mŕtvolu a rodičom hovorí: „Kráasne ste ho pripravili, pekne ste ho obliekli a ozdobili do zeme; ale ako bolo pripravené a ozdobené jeho srdce pre večnosť?“

Telo sa dá po smrti okrášliť, ozdobit, ale čo bude s jeho dušou, ako sa postavi pred Božím súdom s touto úbohou ozdobou? Rodičom sa skoro dych zastavil, ešte nikdy o veci tak nerozmyšlali, ešte nikdy nevideli život a smrť v takom ostrom svetle, ako v tejto chvíli. Božie slovo prišlo v pravý čas a zasiahlo naplno. Nepomohol však už ani pláč, ani výčítky svedomia, že vri svojom synovi aj pri sebe na niečo zabudli. Nepočitali s Pánom Ježišom — a práve v tejto chvíli by Ho tak veľmi potrebovali, aby pomohol ich synovi do neba, aby sa pred Bohom za neho prihovoril. Akási veľká tažba začala na ich srdce, už ani nie nad stratou syna, ale nad tým, že pre neho navždy unikla možnosť večnej záchrany.

Citili tažké obvinenie, že pri všetkej starostlivosti o jeho telo zabudli na to najzákladnejšie. Neviedli svojho syna od malíčka k Pánu Ježišovi. Videli jasne, kde chybili. Ved Božie Slovo im bolo známe, chodili občas do kostola. Tie slová, ktoré povedal Pán Ježiš, už niekde počuli: „Nechajte diefatká ísť ku mnene a nebráňte im...“ Nie, nemohli sa hnevať na kazateľa, že ich tak ranil Božím Slovom, ved on zvestoval len to, čo mu bolo zverené. Ale kiedy ani len nepomysleli, že to s tým kresťanským životom a s Bohom treba brať tak vážne. Oni ešte môžu byť spasení, ak uverejia celým srdcom v Bohu a prijmu Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa — ale čo bude s ich synom? Kde bude tráviť večnosť? To je otázka naozaj vážna a mali by sa nad ňou zamyslieť všetci rodičia.

Boh to myslí od začiatku až do konca s ľuďmi naozaj veľmi vážne a veľmi dobre. Preto poslal svojho Syna Pána Ježiša, aby zomrel za hriechov. Život a smrť, hriech a milosť, odsúdenie

a odpustenie, to nie sú len nejaké bivické frázy. Sú to veľké reality a musíme ich brať veľmi vážne, lebo každý ľovek sa s jednou alebo druhou stretne v časnosti aj vo večnosti.

Ak Boh berie ľudí vážne a počíta s nimi v časnosti i vo večnosti, mali by aj ľudia konečne brať Boha vážne a počítať s Ním. Ľudia budú spasení na základe svojej viery v Boha a v toho, ktorého poslal, Pána Ježiša Krista. Odsúdení budú na základe nevery. Mnohým sa to zdá absurdné, ako Božie Slovo hovorí na viacerých miestach, že v nebi budú zástupy ľudí spasených — a v pekle budú tiež zástupy ľudí odsúdených. Tak veľmi vážne berie Boh vieri v Pána Ježiša, že ľudí skrzesi nu záchrani. A tak veľmi vážne berie Boh hriech a neveru ľudí, že ich skrzesi nu odsúdi naveky.

To je Božie rozhodnutie a nikto na ňom nič nezmiení. Ale ty môžeš zmeniť svoj život. Priblíž sa vo vieri v Pána Ježiša k Bohu, vyznaj Mu svoj hriech a budeš spasený. Ver tomu! Boh ti bude tvoju vieri počítať za spravodlivosť.

pk